

عنوان مقاله:

تمایل به فرزندآوری در ایران: تعیین کننده ها و محدودیت ها

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات راهبردی فرهنگ، دوره 1، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

میلااد بگی - استادیار جمعیت شناسی، دانشکده علوم اقتصادی و اجتماعی، دانشگاه بوعلی سینا M.bagi@basu.ac.ir

رسول صادقی - دانشیار جمعیت شناسی دانشگاه تهران و محقق موسسه تحقیقات جمعیت کشور rassadeghi@ut.ac.ir

علی حاتمی - عضو هیئت علمی پژوهشکده فرهنگ، هنر و معماری جهاد دانشگاهی و دانشجوی دکتری جمعیت شناسی دانشگاه تهران
(نویسنده مسئول) Alihatami@ut.ac.ir

خلاصه مقاله:

در جوامع مدرن امروزی که زوجین تا حد زیادی امکان تصمیم گیری درمورد تعداد فرزندان و زمان به دنیا آوردن آن ها را دارند، ترجیحات و تمایلات باروری مهم ترین تعیین کننده های رفتار باروری به شمار می رود. هدف مطالعه پیش رو بررسی تمایلات فرزندآوری افراد ازدواج کرده همسر دار و عوامل موثر بر آن و نیز موانع و محدودیت های تمایل به داشتن فرزند در ایران است. بر این اساس، داده های گردآوری شده در پیمایش ملی خانواده، که سال ۱۳۹۷ در سطح کشوری اجرا شده بود، تجزیه و تحلیل شد. نتایج نشان داد که حدود ۳۰ درصد افراد بدون فرزند و ۴۸ درصد افراد دارای یک فرزند تمایلی به داشتن فرزند/فرزندی دیگر ندارند. یافته ها رابطه منفی بین تحصیلات و تمایلات باروری افراد را نشان داد. از طرفی، تمایلات باروری در بین پیروان اهل تسنن در مقایسه با پیروان اهل تشیع بیشتر بود. مردان نیز تمایلات باروری بیشتری در مقایسه با زنان داشتند. همچنین رضایت از زندگی و روابط زناشویی تاثیر معناداری بر تمایلات فرزندآوری افراد دارد. مهم ترین علل عدم تمایل به فرزندآوری در چهار دسته مشکلات و نگرانی های مرتبط با فرزندان و آینده آن ها، شرایط کاری و هزینه فرصت، روابط بین همسران، و مشکلات سلامتی و جسمانی افراد قرار گرفتند. بر این اساس، سیاست گذاران و برنامه ریزان، برای افزایش مجدد باروری به سطح جایگزینی، نیاز است تا مجموعه ای از سیاست هایی را اجرا کنند که به خانواده ها در پوشش هزینه های مراقبت از کودکان کمک کند و تلفیق زندگی شغلی و خانوادگی زنان را تسهیل کند.

کلمات کلیدی:

باروری، فرزندآوری، تمایلات، سیاست های جمعیتی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1586111>

